

იოელის წიგნი და ლაოდისკის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ოცდაათი

Jeff Pippenger

2025-12-26

რიცხვი ოცი

იოელის წიგნი მიუთითებს, რომ ღვთის ვენახის განადგურება მეოთხე თაობაში ხდება.

პეტუელის ძის, იოელისადმი მოვიდა უფლის სიტყვა.

ისმინეთ ეს, მოხუცნო კაცნო, და ყური უგდეთ, ქვეყნის ყველა მკვიდრნო. თუ ყოფილა ეს თქვენს დღეებში, ან თუნდაც თქვენი მამების დღეებში? მოუთხრეთ ამის შესახებ თქვენს შვილებს, და თქვენმა შვილებმა მოუთხრონ თავიანთ შვილებს, ხოლო მათმა შვილებმა — სხვა თაობას.

რაც მუხლუხოს დაუტოვებია, კალიას შეუჭამია; და რაც კალიას დაუტოვებია, ხოჭოს შეუჭამია; და რაც ხოჭოს დაუტოვებია, ჭიას შეუჭამია.

გამოფხიზლდით, თქვე მთვრალნო, და იტირეთ; და იღრიალეთ, ყოველნო ღვინის მსმელნო, ახალი ღვინის გამო; რადგან ის წარიკვეთა თქვენი პირიდან. იოელ 1:1–5.

ათი ქალწულის იგავი ადვენტიზმის იგავია, და ამ იგავში გამოღვიძება ხდება მაშინ, როდესაც ხორბალი და ღვარძლი განცალკევდებიან; ამ დროს ღვარძლი იღვიძებს იმ ფაქტის მიმართ, რომ ისინი „მოკვეთილნი“ არიან „ახალი ღვინისგან“. სიტყვა „მოკვეთილი“ წარმოადგენს აბრამის აღთქმის პირველ საფეხურს, როდესაც დეკეული, თხა და ვერძი ორ ნაწილად გაიკვეთა იმ რიტუალში, რათა აღთქმა სისხლით დამტკიცებულიყო. სწორედ იმავე აღთქმის მონაკვეთში ღმერთი აცხადებს, რომ მეოთხე თაობაში თავის ხალხს სამსჯავროთი მოაკითხავს.

და უთხრა აბრამს: დანამდვილებით იცოდე, რომ შენი შთამომავლობა მდგმურად იქნება ქვეყანაში, რომელიც მათი არ არის, და იმ ხალხს ემსახურება; და ისინი ოთხასი წლის განმავლობაში დაჩაგრავენ მათ. და იმ ერსაც, რომელსაც ისინი ემსახურებიან, მე განვსჯი; და ამის შემდეგ დიდი ქონებით გამოვლენ. ხოლო შენ მშვიდობით წახვალ შენს მამებთან; კეთილ სიბერეში დაიმარხები. მაგრამ მეოთხე თაობაში ისინი კვლავ აქ დაბრუნდებიან, რადგან ამორეველთა ურჯულოება ჯერ კიდევ არ არის აღსილი. დაბადება 15:13–16.

როდესაც წინასწარმეტყველება აღსრულდა მეოთხე თაობაში, მოსეს თაობაში, უფალმა ათი მცნება წარმოადგინა როგორც ღმერთსა და მის რჩეულ ხალხს შორის აღთქმის სიმბოლო. ამ ათი კანონის მეორეში აბრამის ოთხი თაობის ნათელი განდიდდა.

არ გაიკეთო შენთვის კერპი, არც რაიმე ხატება იმისა, რაც არის მაღლა ცაში, ან რაც არის დაბლა მიწაზე, ან რაც არის წყალში მიწის ქვეშ; არ სცემო მათ თაყვანი და არც ემსახურო მათ, რადგან მე, უფალი, შენი ღმერთი, ვარ შურისმგებელი ღმერთი, რომელიც მამათა უსჯულოებას შვილებზე მოვიკითხავ მესამე და მეოთხე

თაობამდე მათში, ვისაც ვპოულობ; და წყალობას ვუჩენ ათასებს მათგან, ვისაც ვუყვარვარ და ვინც იცავს ჩემს მცნებებს. გამოსვლა 20:4–6.

აბრამის აღთქმის ოთხი თაობა ჩართული იყო ღმერთის ხასიათის განდიდებაში, როგორც შურიანისა ღმერთისა. მისი შურიანობა დაპირისპირებულია ქანდაკებულ კერპებს. აბრამის მეოთხე თაობასთან ჩვენ ასევე ვპოულობთ თანდათანობით განკითხვას. ეს განკითხვა იყო იმ ერზე, სადაც ღვთის ხალხი მონობაში იმყოფებოდა, ასევე ღვთის ხალხზე, და ამის შემდეგ ამორეველნიც გასასამართლებელნი იქნებოდნენ. აბრამი მიუთითებს განკითხვის თანმიმდევრულ პროცესზე, რომელიც ღვთის სახლით იწყება და შემდეგ თანდათანობით გადადის ქვეყნიერებაზე, ხოლო მეორე მცნება განსაზღვრავს, რომ განკითხვის პროცესი კაცობრიობას ჰყოფს ორ კლასად — მათ კლასად, რომელთაც ღმერთი სძულთ, და მათ კლასად, რომელთაც ღმერთი უყვართ, — რითაც წინასახავს საკვირაო კანონს, რომელიც ხმამაღლა აცხადებს: „თუ გიყვარვარ, დაიცავი ჩემი მცნებები.“

იმავე პერიოდში, როდესაც სინაიზე რჯული გადმოიცემა, მოსეს ეცხადება ღვთის ხასიათი.

და უთხრა უფალმა მოსეს: გამოთალე შენთვის ორი ქვის დაფა პირველთა მსგავსი, და მე დავეწერ ამ დაფებზე იმ სიტყვებს, რომლებიც იყო პირველ დაფებზე, შენ რომ დაამტკრიე. და მზად იყავი დილით, და დილით ადი სინაის მთაზე და იქ წარუდექი ჩემს წინაშე მთის წვერზე. და არავინ ამოვიდეს შენთან ერთად, და ნურც ვინმე გამოჩნდება მთელ მთაზე; ნურც ფარები და ჯოგები იძოვონ იმ მთის წინ.

და გამოჰკვეთა ქვის ორი ფიქალი პირველთა მსგავსად; და დილაადრიან ადგა მოსე, და ავიდა სინას მთაზე, როგორც უფალს ებრძანებინა მისთვის, და ხელში ეჭირა ქვის ორი ფიქალი. და უფალი ღრუბელში გარდამოხდა, და დადგა იქ მასთან, და გამოაცხადა უფლის სახელი. და ჩაუარა უფალმა მის წინაშე და გამოაცხადა,

უფალი, უფალი ღმერთი, მოწყალე და მადლიანი, სულგრძელი, და სავსე სიკეთითა და ჭეშმარიტებით, ინარჩუნებს წყალობას ათასთათვის, მიუტევებს ურჯულოებას, დანაშაულსა და ცოდვას, მაგრამ დამნაშავეს არავითარ შემთხვევაში არ გაამართლებს; მიაგებს მამათა ურჯულოებას შვილებზე და შვილთა შვილებზე, მესამე და მეოთხე თაობამდე.

და მოსემ იჩქარა, თავი მიწამდე დახარა და თაყვანი სცა. და თქვა: თუ ახლა ვპოვე მადლი შენს თვალში, უფალო, გვედრები, იაროს ჩემმა უფალმა ჩვენს შორის; რადგან ქედფიცხელი ხალხია ეს; გვაპატიე ჩვენი ურჯულოება და ჩვენი ცოდვა და მიგვიღე შენს სამკვიდროდ. გამოსვლა 34:1–9.

კანონის მეორედ მიცემა შეესაბამება 1850 წლის პიონერთა სქემას. პირველი ფიქალები დაიმსხვრა, ხოლო პირველ ფიქალზე ციფრებში შეცდომა იყო. მაშინ ძველი ისრაელი იქმნა კანონის დამცველად, ხოლო თანამედროვე ისრაელი მაშინ იქმნა ღვთის კანონისა და ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის კანონების დამცველად. როდესაც ორი ფიქალი პირველად იქნა წარმოდგენილი, ბანაკში სიტყვასიტყვითი აჯანყება იყო, ხოლო როდესაც 1850 წლის სქემა იქნა წარმოდგენილი, ბანაკში სულიერი აჯანყება

მწიფდებოდა. აბრამის წინასწარმეტყველება მეოთხე თაობის შესახებ მოსეს მიერ მეოთხე თაობაში აღსრულდა, სადაც ღმერთმა განკითხვის გამოცხადება მეოთხე თაობაში გააფართოვა მეორე მცნებაში. ნაკვეთი კერპები იქცა ღმერთის ჭეშმარიტი თაყვანისცემის სიყალბედ, და ღვთის ხასიათის შური განკითხვას დაუკავშირდა. შემდეგ მოსემ იხილა ღვთის დიდება. მან იხილა ღვთის შური, როგორც ღვთის ხასიათის ელემენტი, რაც მისი „სახელით“ არის წარმოდგენილი, და გამოიკვეთა ურთიერთობა თაყვანისმცემელსა და მათი მამების ცოდვებს შორის.

როცა ქრისტემ პირველად განწმინდა ტაძარი, მაშინ მოწაფეებს გაახსენდათ, რომ მისი სახლის შურმა იგი შეჭამა. „შური“ არის სიტყვა „ექვიანობა“. ღვთის ის ხასიათი, რომელიც მის ექვიანობას გამოხატავს, იყო ის მოტივაცია, რომელმაც ქრისტე მისივე ტაძრის განსაწმენდად აღძრა, და წინასწარმეტყველური ნიშანი — იმ საჭიროებისა, რომ აღიარო შენი მამების ცოდვები — მოგვიანებით იქცა არსებით ელემენტად სინანულის მოწოდებაში ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდგზის“ სამსჯავროში. აბრამის „მეოთხე თაობა“ აღთქმის ისტორიის განმავლობაში განვითარებასთან ერთად სულ უფრო და უფრო მეტ სიმძიმეს იძენს. იოელის წიგნი წარმოადგენს გვიანი წვიმის ჟამს, რომელიც უკანასკნელ დღეებში ხდება. იოელის წიგნი თავის უწყებას აყალიბებს ოთხი თაობის უწყების შემოტანაზე, როგორც იმ თემაზე, რომელიც აღირიცხა აბრამის ღმერთთან სამნაწილიანი აღთქმის უპირატესად პირველ საფეხურზე. ეს თემა თავის დასასრულს იოელის წიგნში აღწევს.

აღთქმის კიდობანი აღთქმულ ქვეყანაში შესვლის შემდეგ შილოში იყო დადგმული, სადაც უღვთო და უგუნური მღვდელმთავარი ელი და მისი ორი გახრწნილი ძე სამუელის მოწოდებას უპირისპირდებიან. შილო იქცა კიდობნის, როგორც აღთქმის სიმბოლოს, მოგზაურობის ერთ-ერთ საფეხურად. მას შემდეგ, რაც კიდობანი იერიხოვნის კედლების დამხობის სიმბოლოდ იქნა გამოყენებული, იგი დაახლოებით ოთხასი წლის განმავლობაში შილოში იმყოფებოდა, ელისა და მისი უღვთო ძეების სიკვდილამდე. შემდეგ იგი ფილისტიმელებმა ჩაიგდეს ხელში, ხოლო მოგვიანებით, როდესაც დავითმა კიდობანი იერუსალიმში გადაიტანა, იერუსალიმში ტრიუმფალური შესვლის პირველი სახე აღსრულდა. აღთქმის ამ სიმბოლოს იერუსალიმში გადატანის გაცხადებული მიზანი ის იყო, რომ ღმერთმა აირჩია თავისი სახელის იერუსალიმში დამკვიდრება, ხოლო მისი სახელი დაკავშირებულია მის შურთან, რაც, თავის მხრივ, დაკავშირებულია მის შურიან სამსჯავროსთან მეოთხე თაობაში.

კვირის კანონის დროს უფალი აღამაღლებს ძლევამოსილ ეკლესიას ყველა ბორცვსა და მთაზე მაღლა, და წარმართნი იტყვიან: „მოდით, ავიდეთ ღვთის სახლში.“

და იქნება უკანასკნელ დღეებში, რომ უფლის სახლის მთა დამყარდება მთათა თხემზე და ამაღლდება ბორცვებზე მაღლა; და ყოველი ერი მისკენ იდინებს. და მრავალი ხალხი წავა და იტყვის: მოდით, ავიდეთ უფლის მთაზე, იაკობის ღმერთის სახლთან; და იგი გვასწავლის თავის გზებს, და ჩვენ ვივლით მის ბილიკებზე; რადგან სიონიდან გამოვა რჯული, და უფლის სიტყვა — იერუსალიმიდან. ესაია 2:2, 3.

უფლის სიტყვა იერუსალიმიდან გამოდის, რადგან სწორედ იქ აირჩია მან თავისი „სახელის“ დამკვიდრება. მოსესთან „უფალი ღრუბელში ჩამოვიდა, იქ მასთან დადგა და გამოაცხადა უფლის სახელი. და უფალმა მის წინ ჩაუარა და გამოაცხადა,

უფალი, უფალი ღმერთი, მოწყალე და მაღლიანი, სულგრძელი, და უხვი სიკეთითა და ჭეშმარიტებით, ინახავს წყალობას ათასთავის, მიუტევებს ურჯულოებას, დანაშაულსა და ცოდვას, მაგრამ დამნაშავეს არავითარ შემთხვევაში არ გაამართლებს; მოიკითხავს მამათა ურჯულოებას შვილებზე და შვილთა შვილებზე, მესამე და მეოთხე თაობამდე. გამოსვლა 34:6, 7.

მისი „სახელი“ არის მისი ხასიათი, ხოლო ღვთის ხასიათი უკიდურესად რთულია და უკიდურესად მარტივი. ღმერთი არის სიყვარული — ეს არის მისი ხასიათი სრულყოფილად, თუმცა მარტივად გამოხატული. აბრამის აღთქმისეული ჭეშმარიტება — „სასჯელის მეოთხე თაობა“ — გაფართოვდა „სტრიქონი სტრიქონზე“ მეორე მცნების დამატებითი ნათლით მეოთხე თაობის შესახებ. შემდეგ მოსეს გამოცდილება აფართოებს ნათელს მეოთხე თაობის კავშირზე ღვთის ხასიათთან, მისი შურის სინათლის დამატებით. შთაგონებამ ხასიათი განსაზღვრა როგორც „აზრებისა და გრძნობების შეერთება“, მაგრამ შთაგონებამ ასევე გვამცნო, რომ ჩვენი აზრები არ არის ღვთის აზრებივით. მისი ხასიათი არის მისი აზრებისა და გრძნობების შეერთება, და მის ხასიათს იმდენად მრავალი წახნაგი აქვს ჩვენი უბრალო ადამიანური აზრებისა და გრძნობების მიღმა, რომ განსხვავება ის არის, რომ მისი აზრები დედამიწასთან მიმართებით ცაზე უფრო მაღლაა.

რადგან ჩემი ზრახვები არ არის თქვენი ზრახვები, და არც თქვენი გზებია ჩემი გზები, ამბობს უფალი. რადგან როგორც ცანი უფრო მაღლაა დედამიწაზე, ასევე ჩემი გზებია უფრო მაღლა თქვენს გზებზე, და ჩემი ზრახვები — თქვენს ზრახვებზე. ესაია 55:8, 9.

ამგვარად, აქ არის ადამიანური აზრი განსაფიქრებლად: თუ ღმერთის ხასიათი მისი სახელით არის წარმოდგენილი, მაშინ ღმერთის სახელის ყოველი გამოვლინება მისი ხასიათის გამოვლინებაა. იუდას ტომის ლომი ბეჭდავს და ხსნის თავის წინასწარმეტყველურ სიტყვას, პალმონი არის საიდუმლოთა საკვირველი მრიცხველი, რომელიც აგრეთვე არის ფესვი მშრალი მიწიდან, და აგრეთვე ანთებული მაყვლის ბუჩქი, ცეცხლის სვეტი, მთავარანგელოზი მიქაელი და ასე შემდეგ, და ასე შემდეგ. ღმერთის ხასიათის თვისებები, როგორც ისინი მისი სხვადასხვა სახელებით არიან წარმოდგენილნი, უსასრულოა. „ადამიანური აზრი განსაფიქრებლად“ ეს არის: ღმერთის ხასიათის ყველა იმ მრავალგვარ გამოხატულებას შორის, რომელთა არსებობაც ცნობილია, რა მნიშვნელობა აქვს იმას, რომ აღთქმის სამნაწილიანი პროცესის პირველივე აღთქმისეულ საფეხურზე აბრამთან — „მეოთხე თაობის სამსჯავრო“ არის აღთქმაში საფუძველმდებრი განცხადება — რომელიც მის სახელს ირეკლავს?

და უთხრა აბრამს: დანამდვილებით იცოდე, რომ შენი შთამომავლობა უცხო იქნება მიწაზე, რომელიც მათი არ არის, და იმსახურებენ მათ; და ისინი შეავიწროებენ მათ ოთხასი წელი; და იმ ერსაც, რომელსაც ისინი იმსახურებენ, მე განვსჯი; და შემდეგ

გამოვლენ დიდი ქონებით. ხოლო შენ მშვიდობით მიხვალ შენს მამებთან; კეთილ სიბერეში დაიმარხები. ხოლო მეოთხე თაობაში კვლავ აქ დაბრუნდებიან, რადგან ამორეველთა ურჯულოება ჯერ კიდევ არ არის აღვსილი. დაბადება 15:13–16.

ღმერთის ხასიათი, როგორც ადამიანთა და ერების მსაჯულისა, ადამიანებს უშვებს გამოსაცდელ ხანას, რომელიც წარმოდგენილია ოთხი თაობით. ღმერთია მსაჯული, იგი მოწყალეა, იგი სულგრძელია, და იგი ადამიანთა და ერების სამსჯავროს აღსასრულამდე მიჰყავს მეოთხე თაობაში. ღმერთის ფუძემდებლური განცხადება მის აღთქმაში რჩეულ ხალხთან მოიცავს მეოთხე თაობის სამსჯავროს. როგორც პირველი ანგელოზის უწყება ფლობს სამი ცალკეული ანგელოზის თითოეული უწყების ყველა თვისებას, ასევე აბრაამის აღთქმის პირველი საფეხურიც ფლობს მთელი სამმაგი აღთქმის თვისებებს. ღმერთის სახელი ის არის, რომ იგი არის მოწყალე მსაჯული, რომელიც მეოთხე თაობაში ასამართლებს. რჩეული ხალხის აღთქმისეული ისტორიის ყოველი სხვა საფეხური ამ საფუძველზე შენდება.

როდესაც იოელის წიგნი განთავსებულია შუალამის ძახილის გამოღვიძებასთან მეხუთე მუხლში, და „ახალი ღვინო“ „მოეკვეთება“ მათ ბაგეთაგან, ამ რჩეული აღთქმის ერის საბოლოო აღთქმისმიერი გამოიკვნიის შესავალი არის აღთქმის საფუძველმდებრივ განვიწილი, რომელიც წარმოგვიდგენს აღთქმის ერის ურჩებას, რომელნიც შემდეგ „მოიკვეთებიან“, როგორც მეოთხე თაობაში აღსრულებული. ისინი „მოიკვეთებიან“ იმის გამო, რომ ვერ შეიმეცნეს აღთქმის საფუძველმდებრივ განვიწილი.

დაბადების წიგნის მეთხუთმეტე თავის იმ ოთხ მუხლში გადმოცემული აღთქმის ის საფუძველმდებელი უწყება არის საზომი კვერთხი — სამსჯავროს ხაზი, რომელიც გამოიყენება მაშინ, როდესაც უკანასკნელ დღეებში აღთქმის ქვაკუთხედის უწყება წარმოდგენილია როგორც „ახალი ღვინო“. სიმძიმე, რომელიც დაკავშირებულია ეფრემის მთვრალთა გამოღვიძებასთან, როდესაც „ახალი ღვინო“ „მოიკვეთება“, მხოლოდ მაშინ შეიმეცნება ჭეშმარიტად — როდესაც იგი მოთავსებულია ურჩი რჩეული ხალხის საბოლოო, მეოთხე თაობის წინააღმდეგ წარმოთქმული სამსჯავრო განჩინების კონტექსტში, უკანასკნელი წვიმის გამოცდის პერიოდში.

დაბადების მეჩვიდმეტე თავში ვპოულობთ აბრაამთან დადებული სამნაწილიანი აღთქმის მეორე საფეხურს:

და უთხრა ღმერთმა აბრაამს: ამიტომ დაიცავი ჩემი აღთქმა შენცა და შენმა შთამომავლობამ შენს შემდეგ მათ თაობებში. ეს არის ჩემი აღთქმა, რომელიც უნდა დაიცვათ ჩემსა და თქვენს შორის და შენს შთამომავლობას შორის შენს შემდეგ;

თქვენ შორის ყოველი მამრობითი სქესის ყრმა წინადაიცვეთოს. და წინადაიცვითეთ თქვენი ჩუჩის ხორცი; და ეს იქნება ნიშანი აღთქმისა ჩემსა და თქვენს შორის. და ყოველი მამრობითი სქესის ყრმა, რვა დღის ასაკისა, წინადაიცვეთოს თქვენ შორის თქვენს თაობებში: სახლში შობილი და ვერცხლით ნაყიდი ყოველი უცხოთაგან, რომელიც შენი თესლისაგან არ არის. შენს სახლში შობილი და შენი ვერცხლით ნაყიდი აუცილებლად წინადაიცვეთოს; და ჩემი აღთქმა იქნება თქვენს ხორცში საუკუნო აღთქმად. ხოლო წინადაუცვეთელი

მამრობითი სქესის ყრმა, რომლის ჩუჩის ხორცი არ იქნება წინადაცვეთილი, მოიკვეთოს ის სული თავისი ხალხიდან; მან დაარღვია ჩემი აღთქმა. დაბადება 17:9–14.

მეორე საფეხური იძლევა მეორე მოწმობას „მოკვეთილად“ ყოფნის სიმბოლოს შესახებ. სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „მოკვეთილი“, თავის ფესვს პოულობს იმ ცხოველებში, რომლებიც აბრამმა მეთხუთმეტე თავში ორ ნაწილად გაჭრა, ხოლო იმ მონაკვეთში ყოველი, ვინც წინადაუცვეთელია, აღთქმიდან „მოკვეთილი“ იქნება. წინადაცვეთა შეიცვალა ნათლობით აღთქმის ისტორიაში, სადაც ქრისტე სწორედ ამ ჭეშმარიტებებს ამტკიცებდა, და ამ მიზეზით იგი, როგორც ჩვენი მაგალითი, მერვე დღეს აღდგა.

ეს ნიშანი მერვე დღეს უნდა აღსრულებულიყო, როგორც ეს წარმოდგენილია კიდობანში მყოფი რვა სულით. სწორედ მეორე საფეხურზეა წარმოდგენილი ხილული გამოცდა, იქნებოდა ეს ისრაელის არჩევანი იეზებელის წინასწარმეტყველებსა და ელიას შორის, ელიას მიერ აღსრულებული სამსჯავროს წინ, თუ დანიელის, შადრაქის, მეშაქისა და აბედნეგოს სახეთა გამოჩენა უფრო მშვენიერად და სავსედ მათზე, ვინც მეფის საუზმეს ჭამდა; მეორე გამოცდა ხილულია. წინადაცვეთა სიცოცხლის ნიშანია, და კიდობანზე მყოფი რვა სული წარმოადგენენ მათ, ვინც ცოცხალი დარჩა მათგან განსხვავებით, ვინც დაიღუპა.

ქრისტეს ისტორიის განმავლობაში, როდესაც აღთქმის ნიშანი ნათლობაზე გადავიდა, მოციქულმა პავლემ სწორედ ამ მუხლების აღთქმის ისტორია გამოიყენა, რათა აღთქმის ისტორიის ეს უმთავრესი გარდატეხა ეჩვენებინა. მან წინადაცვეთაში მოკვეთილი ხორცი გამოიყენა როგორც ადამიანის სიმბოლო ღვთაებრიობასთან მიმართებით, და როგორც ადამიანის ქვედა ბუნების სიმბოლო ადამიანის უფრო მაღალ ბუნებასთან მიმართებით. პავლე თავის მოწაფეებს ღმერთის წინასწარმეტყველური სიტყვის გამოყენებით ასწავლიდა, და მისი მიზანი, როგორც „ერთისა, ვინც რჩეულ იქნა“ (როგორც მისი სახელი, საული, ნიშნავს), იყო აღთქმის ისტორიაში იმ უმთავრესი გარდატეხის იდენტიფიცირება, რომელიც გამოსახულია პირდაპირი ისრაელიდან სულიერ ისრაელზე გადასვლით, როგორც ღმერთის აღთქმის ერი. მისთვის დაკისრებული საქმის აღსრულებისას მან თავისი წინასწარმეტყველური უწყება აღთქმის ისტორიის კონტექსტში წარმოადგინა.

დაბადების მეჩვიდმეტე თავი წარმოადგენს იმ სამი საფუძვლოვანი აღთქმისეული საფეხურიდან მეორეს, რომლებიც თავიანთ ომეგა-სრულყოფას პოულობენ გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში აღწერილ სამ ანგელოზში. მეორე საფეხური წარმოდგენილია წინადაცვეთის ნიშნით, რომელიც წინასწარ გამოსახავს ღვთის ბეჭედს ას ორმოცდაოთხ ათასზე, რომლებიც არიან დროშა, რაც წარმოადგენს ხილულ გამოცდას. სამი ანგელოზი აბრაამის ალფა-აღთქმის ომეგაა. აბრაამისთვის მესამე საფეხური იყო ოცდამეორე თავი.

და უფლის ანგელოზმა მეორედ მოუწოდა აბრაამს ზეციდან და უთხრა: ჩემს თავს ვფიცავ, ამბობს უფალი, რადგან ეს საქმე გააკეთე და არ დაგიზოგავს შენი ძე, შენი

მხოლოდშობილი ძე, ჭეშმარიტად გაკურთხეულ კურთხევით და მეტად გაგიმრავლებ
შენს თესლს, როგორც ცის ვარსკვლავებს და როგორც ქვიშას, რომელიც ზღვის
ნაპირზეა; და შენი თესლი დაიმკვიდრებს თავისი მტრების კარიბჭეს; და შენს
თესლში იკურთხება დედამიწის ყველა ერი, რადგან შეისმინე ჩემი ხმა. დაბადება
22:15–18.

თავის პირველი მუხლი აცხადებს: „და იყო ამის შემდეგ, რომ ღმერთმა გამოსცადა
აბრაამი და უთხრა მას: აბრაამ! ხოლო მან თქვა: აჰა, აქა ვარ.“ ღმერთმა გამოსცადა
აბრაამი და ამით მიუთითა საბოლოო გამოცდაზე, მესამე აღთქმის გამოცხადებამდე.
როცა აბრაამმა ეს გამოცდა გაიარა, მაშინ გამოითქვა აბრაამის სამმაგი აღთქმის
საბოლოო ოთხი მუხლი. რადგან აბრაამი დაემორჩილა ღვთის „ხმას“, რომელიც ამ
მონაკვეთში მისი „აღთქმის ხმაა“, აბრაამი იკურთხებოდა, როგორც ხალხთა მამა. მესამე
ანგელოზი გამოცდაა, რომელიც, აბრაამის მსგავსად, წარმოადგენს გამოცდას,
რომელიც ავლენს ხასიათს; ხოლო ხასიათი დაფუძნებულია იმაზე, გწამს თუ არა
ღმერთი, როგორც აბრაამს სწამდა. ისინი, ვინც გამოცდას გაივლიან, როგორც აბრაამმა
გაიარა, გამოყენებულნი იქნებიან მსოფლიოს ყველა ხალხის შესაკრებად. ჩვიდმეტი
მუხლი, სამი თავიდან, განსაზღვრავს ღმერთსა და რჩეულ ხალხს შორის აღთქმას; და
ამგვარად ისინი წარმოადგენენ რჩეული ხალხის აღთქმის ისტორიის ალფას; და ამავე
დროს, ეს მუხლებიც წარმოადგენენ აღთქმის ისტორიის ომეგას, როგორც ეს
გამოიხატება ას ორმოცდაოთხი ათასის აღდგინებით.

რამდენი ჩვენგანი შეიძენდა სახლს ან სატრანსპორტო საშუალებას ისე, რომ წინასწარ
არ გაეცნო ხელშეკრულების პირობებს? რამდენმა ლაოდისკიელმა მეშვიდე დღის
ადვენტიტმა იცის, რომ მათი აღთქმისეული ხელშეკრულების სრულიად პირველი
პირობა ღმერთის მიერ იმის გამოცხადებაში მდგომარეობს, რომ იგი არის მოწყალე
ღმერთი, რომელიც მეოთხე თაობამდე განაჩენს აღასრულებს? ტრაგედია ის არის, რომ
მათ არ იციან მიღებული ისტორიის ფუძემდებლური ჭეშმარიტებები და არც
თავიანთი აღიარებული აღთქმისეული ურთიერთობის საფუძველმდებარე
ჭეშმარიტებები უწყიან; და ამის გამო ისინი, ძველი ისრაელის მსგავსად, ვერ ცნობენ
თავიანთი მონახულების ჟამს. მონახულების იმ პერიოდის დასასრული, რომელიც
9/11-ზე დაიწყო, ის დროა, როდესაც ისინი შუაღამისას იღვიპებენ მხოლოდ იმის
გასაცნობიერებლად, რომ მოკვეთილნი არიან.

შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„18 აპრილს, მას შემდეგ, რაც ჩემ წინ ჩამოშლილი შენობების ხილვიდან ორი დღე
იყო გასული, წავედი, რათა დამეკმაყოფილებინა დანიშნული შეხვედრა
ლოს-ანჯელესის Carr Street Church-ში. როდესაც ეკლესიას მივუახლოვდით,
მოვისმინეთ, როგორ ყვიროდნენ გაზეთების გამყიდველი ბიჭები: „სან-ფრანცისკო
მიწისძვრამ გაანადგურა!“ დამძიმებული გულით წავიკითხე ამ საშინელი
უბედურების შესახებ პირველი, ნაჩქარევად დაბეჭდილი ცნობები.

„ორი კვირის შემდეგ, შინ დაბრუნების გზაზე, სან-ფრანცისკოში გავიარეთ და,
ეტლის დაქირავებით, საათ-ნახევარი დავხარჯეთ იმ დიდი ქალაქში მოხდენილი
ნგრევის დათვალიერებაში. შენობები, რომლებიც მიაჩნდათ, რომ უბედურებას

გაუძლებდა, ნანგრევებად იყო ქცეული. ზოგიერთ შემთხვევაში შენობები ნაწილობრივ მიწაში იყო ჩადირული. ქალაქი წარმოგვიდგენდა უმძიმეს სურათს იმისა, რაოდენ უძლურია ადამიანური გონებამახვილობა ისეთი ნაგებობების შესაქმნელად, რომლებიც ხანძარსა და მიწისძვრას გაუძლებს.“

თავისი წინასწარმეტყველის, სოფონიას, მეშვეობით უფალი განსაზღვრავს იმ სასჯელებს, რომელთაც იგი ბოროტმოქმედებზე მოაწევს: „სრულიად მოვსპობ ყოველივეს მიწის პირისაგან, ამბობს უფალი. მოვსპობ კაცსაც და პირუტყვსაც; მოვსპობ ცის ფრინველებსაც და ზღვის თევზებსაც, საცთურებს ბოროტებთან ერთად; და მოვკვეთ კაცს მიწის პირისაგან, ამბობს უფალი.“

„და იქნება უფლის მსხვერპლის დღეს, რომ დავსჯი მთავრებს, მეფის ძეთ და ყველას, ვინც უცხო სამოსლით არის შემოსილი. იმავე დღეს დავსჯი ყველასაც, ვინც ზღურბლზე ხტება, ვინც თავიანთ ბატონთა სახლებს ავსებს ძალადობითა და მზაკვრობით....“

„და იქნება იმ დროს, რომ სანთლებით გამოვიკვლევ იერუსალიმს და დავსჯი იმ კაცებს, რომლებიც თავიანთ ნაღებზე არიან დამკვიდრებულნი, და თავიანთ გულში ამბობენ: უფალი არც კეთილს იზამს და არც ბოროტს. ამიტომ მათი ქონება ნადავლად იქცევა და მათი სახლები — გაპარტახებად; ააშენებენ კიდეც სახლებს, მაგრამ ვერ დაიმკვიდრებენ მათში ცხოვრებას; ჩაყრიან ვენახებს, მაგრამ ვერ შესვამენ მათ ღვინოს.

““უფლის დიდი დღე ახლოსაა, ახლოსაა და ძლიერად ჩქარობს; თვით უფლის დღის ხმაც კი—ძლიერი კაცი იქ მწარედ იყვირებს. ის დღე არის რისხვის დღე, გასაჭირისა და შევიწროების დღე, გაპარტახებისა და აოხრების დღე, სიბნელისა და წყვდიადის დღე, ღრუბლისა და ბნელი ნისლის დღე, ბუკისა და საომარი განგაშის დღე გამაგრებულ ქალაქთა და მაღალ გოდოლთა წინააღმდეგ. და მოვუვლენ ადამიანებს შევიწროებას, ისე რომ ბრმებივით ივლიან, რადგან შესცოდეს უფალს; და მათი სისხლი დაიღვრება როგორც მტვერი, და მათი ხორცი—როგორც სკორე. ვერც მათი ვერცხლი და ვერც მათი ოქრო ვერ იხსნის მათ უფლის რისხვის დღეს; არამედ მთელი ქვეყანა შეიჭმევა მისი შურის ცეცხლით, რადგან ის სწრაფად მოუღებს ბოლოს ქვეყნის ყველა მკვიდრს.” ცეფანია 1:2, 3, 8–18.”

„ღმერთი ველარ დაითმენს დიდხანს. უკვე ზოგიერთი ადგილის მიმართ იწყება მისი სასჯელების აღსრულება, და მალე სხვა ადგილებშიც იგრძნობა მისი გამორჩეული რისხვა.

„მოხდება მოვლენათა მთელი რიგი, რომლებიც გამოავლენს, რომ ღმერთი არის მდგომარეობის უზენაესი მბრძანებელი. ჭეშმარიტება გამოცხადდება ნათელი, უტყუარი ენით. ჩვენ, როგორც ერმა, უფლის გზას უნდა ვუმზადებდეთ სულიწმიდის უზენაესი ხელმძღვანელობით. სახარება უნდა იქნეს გადაცემული თავისი სიწმინდით. ცოცხალი წყლის ნაკადი თავის დინებაში უნდა გაღრმავდეს და გაფართოვდეს. ყოველ ველზე, ახლოსაც და შორსაც, ადამიანები მოწოდებულნი იქნებიან გუთნიდან და უფრო ჩვეულებრივი სავაჭრო საქმიანობის პროფესიული საქმეებიდან, რომლებიც დიდწილად იპყრობს გონებას, და გამოცდილ

ადამიანებთან კავშირში განათლებას მიიღებენ. როცა ისინი ისწავლიან ეფექტიანად შრომას, ჭეშმარიტებას ძალით გამოაცხადებენ. ღვთიური განგების უებრად საკვირველი მოქმედებებით, სიმნელეთა მთები მოიხსნება და ზღვაში ჩაიყრება. უწყება, რომელსაც ამდენად დიდი მნიშვნელობა აქვს დედამიწის მკვიდრთათვის, მოსმენილი და გაგებული იქნება. ადამიანები შეიცნობენ, რა არის ჭეშმარიტება. წინ, და კვლავაც წინ, საქმე წარიმართება, ვიდრე მთელი ქვეყნიერება გაფრთხილებული არ იქნება, და მაშინ მოვა აღსასრული.“

რაც უფრო და უფრო გადის დღეები, მით უფრო ცხადი ხდება, რომ ღვთის სამსჯავროები ქვეყნიერებაშია. ცეცხლით, წარღვნითა და მიწისძვრით იგი ამ ქვეყნის მკვიდრთ თავის მოახლოებულ მიახლოებას აფრთხილებს. ახლოვდება ჟამი, როდესაც მსოფლიოს ისტორიის დიდი კრიზისი დადგება, როდესაც ღვთის მმართველობაში ყოველი მოძრაობა დამატებული ინტერესითა და გამოუთქმელი შიშით იქნება თვალყურიდევნებული. სწრაფი მიმდევრობით ღვთის სამსჯავროები ერთმანეთის მიყოლებით მოვა — ცეცხლი, წარღვნა და მიწისძვრა, ომთან და სისხლისღვრასთან ერთად.

„ო, ნეტავ ერმა სცნობდეს თავისი მოხილვის ჟამს! მრავალნი არიან, რომელთაც ჯერაც არ სმენიათ ამ დროის გამოსაცდელი ჭეშმარიტება. მრავალნი არიან ისინი, ვისთანაც ღმერთის სული კვლავ იღვწის. ღვთის დამღუპველი განკითხვის ჟამი არის წყალობის ჟამი მათთვის, რომელთაც არ ჰქონიათ შესაძლებლობა ეცნოთ, რა არის ჭეშმარიტება. სათუთად შეხედავს მათ უფალი. მისი მოწყალების გული შეძრულია; მისი ხელი ჯერაც გაწვდილია სახსნელად, მაშინ როდესაც კარი დახშულია მათთვის, რომელთაც არ ისურვეს შესვლა.“

ღვთის წყალობა ჩანს მის ხანგრძლივ სულგრძელებაში. იგი აკავებს თავის სამსჯავროებს და ელოდება, ვიდრე გაფრთხილების უწყება ყველასთვის არ გაჟღერდება. ოჰ, ნეტავ ჩვენმა ხალხმა ისე შეიგრძნოს, როგორც მართებთ, მათზე დაკისრებული პასუხისმგებლობა — მისცენ მსოფლიოს წყალობის უკანასკნელი უწყება; რა საოცარი საქმე აღსრულდებოდა! „მოწმობანი“, ტომი 9, 94–97.